

предителни, когато ми давахъ човѣкъ, за да ми покаже квартирата на Корсакова.

Отъ конака тръгнахме по българската частъ на града; тукъ, напротивъ на турскитѣ улици, шумъ, многочисленна, по всички направления, сновающа тълпа. На Корсакова, като на старши отъ военнитѣ началници въ Свищовъ, далѣ му твърдѣ хубавъ български домъ; домакина слѣзълъ долу да живѣе, а нему му далѣ горния етажъ, въ който една отъ стаятъ доста добръ мобилирана по европейски.

Срѣщнахме се съ стария другаръ наистина по дружески, въ утешително чухъ не твърдѣ много. Д. Н. Корсаковъ ми съобщи първо, че 6 тѣхъ дѣйствующи дружини вървятъ съ авангардния отрядъ на Генерала Гурко, слѣдователно, легко могатъ да влѣзатъ въ бой съ неприятеля, по-напрѣдъ отъ колкото азъ ще успея да ги стигна; второ, че кждѣ е авангардния отрядъ и шаба на опълчението нему нищо рѣшително не му е извѣстно. Корсаковъ изказваше че опълчението въ бой нѣма да го вкарать.

Прѣдъ обѣдъ се яви единъ купъ доброволци, които изказвали желание да постѣпатъ въ българското опълчение; тѣ надошле съ знамена, накичени съ цвѣтя и изглеждатъ сѣ здрави и хубави момци. Корсаковъ излѣзе съ тебеширъ въ ръка и захвана да ги распредѣля по дружинитѣ; съ една дума, върши работа съ привычка, която се добива отъ дълга строева служба: азъ гледахъ на тая сцена отъ балкона и забѣлязахъ не малко удивление въ лицето на нѣкои младежи, когато Корсаковъ бѣлжеше на гърдитѣ имъ, жедни не за тебеширъ, а за срѣща съ врага. Като се справи съ доброволцитѣ, Корсаковъ каза кратка, въ чувствителна рѣчь, на която отговориха единодушно съ викъ: „да живѣй!“.

Когато обѣдвахъ, приехъ една записка отъ Кандиба, той ме извѣстяваше, че е приетъ въ Житомирския полкъ волонтеринъ, че полка имъ веднага тръгва и че прѣдъ тръгване той желае да се прости съ мене. Азъ побързахъ да му изпълня желанието и, като пожелахъ успѣхъ и добрини на Корсакова, отидохъ си дома. Тукъ азъ сварвамъ Кандиба въ съвършенна дѣтска радостъ: далѣ му вече и